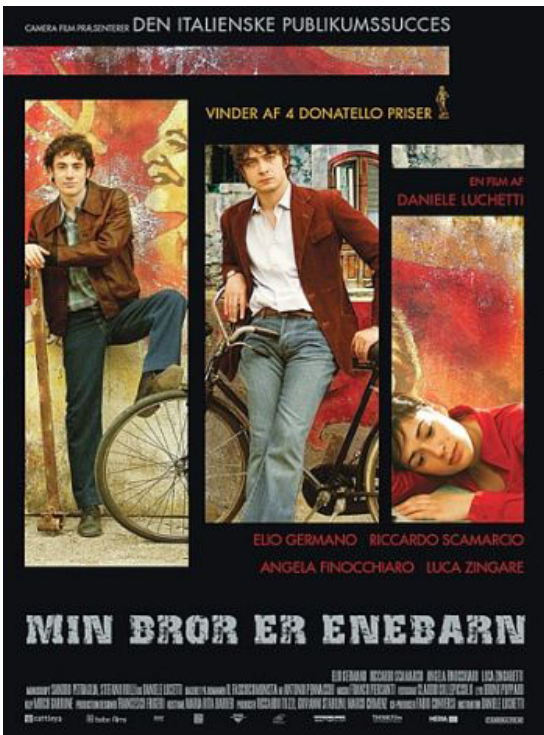

Min bror er enebarn

To brødre – to veje
Af Jeanne Dalgaard

”Cylinderformet lort”, eller noget i den retning, er oversættelsen af det italienske udtryk ”vaffanculo”, fik vi at vide, da jeg havde italiensk i gymnasiet. Vi fik også af vide, at det var så kraftigt et bandeord, at man skulle anvende det yderst varsomt. I ”Min bror er enebarn” flyder udtrykket om ørerne på filmens karakterer, men det er ikke lutter lort, om man så må sige. Lagkagen består i filmens store humor og (broder)kærlighed.

Mange husker filmen ”The Wave” fra 1981 (baseret på en roman af samme titel), der handler om, hvordan helt almindelige og gennemsnitligt godt begavede elever på en high school lader sig gribe af følelsen af at tilhøre

en gruppe, og derfor slår deres individuelle samvittigheder fra - som en slags forklaring på fascistiske bevægelser mulighedsbetingelser i massesamfundet. På flere måder kan ”Min bror er enebarn” træde i stedet for denne gode, men også i stilen noget umoderne, film.

Kort fortalt tager filmen sin begyndelse i 1950'erne og handler om Accio, yngste teenage-søn i familien Benassi, som bor i et faldefærdigt hus i en syditaliensk flække. Accio er ret kvik og temmelig utilpasset. Det berømte og berygtede italienske temperament rumsterer i hans ranglede krop, i ufredelig samklang med almindeligt pubertetsysteri og en uforløst begavelse. Han forsøger at finde et ståsted ved at tage på præsteseminarium, men må opgive den bastion, da pubertetsdrifterne retter sig mod piger, snarere end mod et kald i den katolske kirkes tjeneste.

Næste step – der er filmens primære linje – er at melde sig under fascisternes faner: Ikke et skridt, Accios familie bifalder, fordi de er arbejdere, og særligt fordi storebroderen, Manrico, leder byens kommunister. Der bliver i den anledning delt ikke så få øretæver ud, som det i øvrigt altid har været tilfældet i Accios familie (men, må man i parentes bemærke, hvis der *kan* være noget kærligt over måden, sådanne gives, ses det hos familien Benassi). For Accio bliver det ikke nemmere af, at hans bror har succes med stort S hos snart sagt alle kvinder, mens lillebroren må se til fra sidelinjen. De to brødre burde objektivt set hade hinanden. Alligevel lever broderkærligheden sejlivet fra den ene ende af filmspolen til den anden, og da Accio afprøver et tredje ståsted – fra hvilket han i øvrigt også bevæger rastløst videre – siger bror Manrico også, at han hele tiden har vidst, at hans bror ikke var fascist.

Filmens afslutning, som lander engang i 70'erne, skal ikke afsløres, men så meget være sagt: Den overrasker, fordi den uden at bryde med filmens overordnede tematikker om forførende fascisme og broderkærlighed bryder med den lette, legende tone, fortællingen i øvrigt præges af. Alligevel er det filmens humoristiske glød, der følger med én ud fra biografen, og nød du f.eks. "Good bye, Lenin!", vil du også glæde dig over "Min bror er enebarn". Et sted i filmen lyder det fra storebror Manrico, at "Kunst uden solidaritet er masturbation. Solidaritet uden kunst er velgørenhed". Det er betonfirkantet udtrykt, helt i den kommunistiske ånd, men noget er der alligevel om det, og filmen viser sig med sit fine fokus på solidaritet og (broder)fællesskab som et gedigent stykke filmkunst. Se i øvrigt filmen med lignelsen om den fortabte søn i baghovedet og leg selv videre med brikkerne.

Mio fratello è figlio unico - Italien 2007 - Instr. + manus: Daniele Luchetti - Medv.: Elio Germano, Riccardo Scamarcio, Angela Finocchiaro, Massimo Popolizio, Alba Rohrwacher, Luca Zingaretti, Anna Bonaiuto, Diane Fleri - 108 min. - Biografpremiere d. 4/4 april 2008 - Udlejning/presserbilleder © Camera - Tilladt for børn over 11 år

<http://www.cinemazone.dk/review.asp?id=6387&area=2>

<http://www.eyeforfilm.co.uk/review/my-brother-is-an-only-child-film-review-by-jeff-robson>

<http://www.nytimes.com/2008/03/28/movies/28brot.html>

<http://observer.com/2008/03/mamma-mia/> (**Andrew Sarris !!**)